

Logopedia stopień II, semestr 1

1. Zabiegi ratujące życie
2. Język obcy (specjalistyczny). Język angielski
3. Język rosyjski specjalistyczny w ramach obszaru kształcenia
4. Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: fonetyka i fonologia
5. Zaburzenia mowy uwarunkowane neurologicznie
6. Laryngologia dziecięca
7. Pedagogika specjalna
8. Psychologia kliniczna w praktyce logopedycznej
9. Komunikacja społeczna
10. Percepcja słuchowa a rozwój kompetencji językowej i komunikacyjne
11. Metody pracy z dzieckiem z CAPD
12. Metodologia badań interdyscyplinarnych
13. Komunikacja wspomagająca i alternatywna w praktyce
14. Język migowy w praktyce
15. Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna śródroczna w placówkach oświatowych kształcenia włączającego
16. Praktyczne śródroczne logopedyczne warsztaty zawodowe w Studenckiej Poradni Logopedycznej UPH

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Zabiegi ratujące życie	
Nazwa w języku angielskim:	First aid	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Instytut Nauk o Bezpieczeństwie	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Arkadiusz Wejnarski	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Arkadiusz Wejnarski	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Przekazanie studentom wiedzy i umiejętności w zakresie Podstawowych Technik Ratujących Życie:</p> <ul style="list-style-type: none"> kształtowanie poczucia odpowiedzialności za zdrowie i życie poszkodowanych, kształtowanie poczucia odpowiedzialności za własne życie podczas udzielania pierwszej pomocy, kształtowanie postawy otwartości i wrażliwości na potrzeby innych. 	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W11	Student zna zasady bezpieczeństwa i higieny pracy w instytucjach edukacyjnych, wychowawczych i opiekuńczych oraz odpowiedzialności prawnej nauczyciela w tym zakresie, a także zasady udzielania pierwszej pomocy w szkole ponadpodstawowej.	B3.W3
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U17	Student potrafi udzielać pierwszej pomocy.	B3.U1
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K02	Student jest gotów do budowania relacji opartej na wzajemnym zaufaniu.	B2.K1
Forma i typy zajęć:	ćwiczenia (15 godzin)	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość elementarnej terminologii z zakresu pierwszej pomocy przedmedycznej.		

Treści modułu kształcenia:

Podstawowe postępowanie przy:

1. Masywnych krwotokach i krwawieniach, unieruchamianie złamań.
2. Zawale mięśnia sercowego.
3. Udarze mózgu.
4. Hipoglikemii.
5. Napadzie padaczkowym.
6. W przypadku utraty przytomności i omdlenia.

Ćwiczenia symulacyjne i obserwacja studenta według listy kontrolnej 1h:

1. Student losuje jeden przypadek kliniczny i prezentuje postępowanie spośród:
 - a) masywne krwotoki i krwawienia,
 - b) złamania kości,
 - c) zawał mięśnia sercowego,
 - d) udar mózgu,
 - e) hipoglikemia,
 - f) napad padaczkowy,
 - g) utrata przytomności,
 - h) omdlenie.
2. Student odbywa symulowaną rozmowę telefoniczną z dyspozytorem Centrum Powiadamiania Ratunkowego.

Literatura podstawowa:

1. Szarpak Ł. (red.), 2016, *Kwalifikowana pierwsza pomoc. Atlas procedur*, Lublin: Makmed.
2. *Wytyczne Europejskiej Rady Resuscytacji*, 2016.

Literatura dodatkowa:

1. Zawadzki A., 2006–2007, *Medycyna ratunkowa i katastrof*, Warszawa: PZWL.
2. Biniak-Pieróg M., Zamiar Z., 2013, *Organizacja systemów ratownictwa*, Wrocław: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu.
3. Holecki T. (red.), 2013, *Bezpieczeństwo zdrowotne obywateli w kontekście europeizacji zjawisk społecznych*, Poznań: Wydawnictwo Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa w Poznaniu.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Pogadanka, dyskusja, metody problemowe, pokaz z objaśnieniem, ćwiczenia praktyczne.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty w zakresie wiedzy oraz umiejętności – weryfikacja podczas końcowego zaliczenia praktycznego; efekt w zakresie kompetencji społecznych – weryfikacja w toku semestru na podstawie udziału w zajęciach i aktywności.

Forma i warunki zaliczenia:

Ćwiczenia kończą się zaliczeniem na ocenę. Przy ocenianiu brane są pod uwagę: aktywność na zajęciach oraz umiejętności w zakresie udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej we wskazanych sytuacjach problemowych.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Ćwiczenia	15 godzin
Praca samodzielna studenta	10 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Język obcy (specjalistyczny). Język angielski	
Nazwa w języku angielskim:	Specialist language/ English	
Język wykładowy:	angielski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	mgr Magdalena Wieczorek	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	mgr Magdalena Wieczorek, dr Natalia Sanżarewska-Chmiel	
Założenia i cele przedmiotu:	Celem zajęć jest kształtowanie i rozwijanie umiejętności operowania strukturami językowymi i leksyką w zakresie języka angielskiego specjalistycznego na kierunku logopedia.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student dysponuje pogłębioną wiedzą szczegółową z zakresu językoznawstwa, która pozwala na pełniejsze rozumienie i szczegółowy opis systemu językowego oraz reguł zachowań komunikacyjnych w języku angielskim, a w szczególności w zakresie logopedii.	K_W01
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student rozpoznaje problemy językowe uwarunkowane bilingwizmem (wielojęzycznością); potrafi posługiwać się językiem angielskim na poziomie B2+ Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego oraz specjalistyczną terminologią, potrafi korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej.	K_U13
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności; rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się i rozwoju społecznego, zawodowego i osobistego, pełnienia ról zawodowych z uwzględnianiem zmieniających się potrzeb społecznych.	K_K05
Forma i typy zajęć:	ćwiczenia laboratoryjne (30 godzin)	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		

Znajomość języka angielskiego na poziomie B2.

Treści modułu kształcenia:

1. Speech therapy: basic concepts, types of therapies, common speech-language disorders, techniques.
2. Speech therapist: deflection, competencies, responsibilities.
3. Dyslexia (reading disorder): symptoms, causes, treatment.
4. Neurology: definition, areas, typical procedures.
5. Alalia (speech delay): definition, effects and causes, symptoms, treatment.
6. Aphasia: definition, classification, causes, management.
7. Stuttering – stammering: definition, effects and causes, symptoms, treatment.
8. Dysarthria: definition, causes, symptoms, treatment.
9. Issues related to autism.

Literatura podstawowa:

1. Materiały własne wykładowcy przekazywane studentom w formie elektronicznej.
2. Oxenden, Clive and Christina Latham-Koenig. 1997. *New English File. Upper-intermediate Student's Book*. Oxford. (suggested).

Literatura dodatkowa:

Strony internetowe:

1. <https://tactustherapy.com/speech-therapy-terms-defined/>
2. <https://www.nidcd.nih.gov/health/voice-speech-and-language>
3. <https://www.medicalnewstoday.com/articles/324764.php#diagnosis>
4. <https://www.speechpathologygraduateprograms.org/2018/01/10-most-common-speech-language-disorders/>
5. <https://childdevelopment.com.au/areas-of-concern/diagnoses/speech-delaydisorder/>
6. <https://www.healthline.com/health/neurologist#procedures>
7. <https://www.cdc.gov/ncbddd/hearingloss/index.html>
8. <https://www.nidcd.nih.gov/health/aphasia>
9. <https://www.nidcd.nih.gov/health/autism-spectrum-disorder-communication-problems-children>
10. <https://www.nidcd.nih.gov/health/specific-language-impairment>
11. <https://www.nidcd.nih.gov/health/stuttering>
12. <https://www.nidcd.nih.gov/health/dysphagia>
13. <https://www.britannica.com/science/speech-disorder/Major-types-of-speech-disorders>

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Praca w grupach, w parach oraz indywidualna praca studenta. Zajęcia prowadzone są w oparciu o podręcznik oraz przy wykorzystaniu technik multimedialnych (prezentacje, krótkie filmy).

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

K_W01 – podczas kolokwium pisemnych oraz zaliczeń ustnych.

K_U01 – podczas kolokwium pisemnych, zaliczeń ustnych oraz pracy na zajęciach: aktywność, wykonywanie ćwiczeń ustnych (dyskusja, dialog, wypowiedź indywidualna) i pisemnych.

K_K01 – podczas zajęć: zaangażowanie, praca w parach i w grupie oraz pracy własnej (przygotowanie się do zajęć).

Forma i warunki zaliczenia:

Kolokwia pisemne i ustne (wypowiedzi indywidualne, dialogi), aktywność na zajęciach.

Kryteria oceniania w kolokwiach ustnych: właściwy dobór środków leksykalnych, poprawność składniowa, stylistyczna i fonetyczna (wymowa, akcent, intonacja).

Przedział punktacji w kolokwiach pisemnych:

- 0–50% – niedostateczny (2,0),
- 51–60% – dostateczny (3,0),
- 61–70% – dostateczny plus (3,5),
- 71–80% – dobry (4,0),
- 81–90% – dobry plus (4,5),
- 91–100% – bardzo dobry (5,0).

Warunkiem zaliczenia przedmiotu jest obecność na zajęciach oraz uzyskanie oceny pozytywnej ze wszystkich kolokwiów.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach/ćwiczeniach	30 godzin
Udział w konsultacjach	2 godziny
Samodzielne przygotowanie się do zajęć oraz zaliczenia na ocenę	18 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Język rosyjski specjalistyczny w ramach obszaru kształcenia
Nazwa w języku angielskim:	Specialist language/ Russian	
Język wykładowy:	rosyjski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Ewa Kozak
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Ewa Kozak
Założenia i cele przedmiotu:		Celem zajęć jest kształtowanie i rozwijanie umiejętności operowania strukturami językowymi i leksyką w zakresie języka rosyjskiego specjalistycznego na kierunku logopedia.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student dysponuje pogłębioną wiedzą szczegółową z zakresu językoznawstwa, która pozwala na pełniejsze rozumienie i szczegółowy opis systemu językowego oraz reguł zachowań komunikacyjnych w języku rosyjskim, a w szczególności w zakresie logopedii.	K_W01
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student rozpoznaje problemy językowe uwarunkowane bilingwizmem (wielojęzycznością); potrafi posługiwać się językiem rosyjskim na poziomie B2+ Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego oraz specjalistyczną terminologią, potrafi korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej.	K_U13
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności; rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się i rozwoju społecznego, zawodowego i osobistego, pełnienia ról zawodowych z uwzględnianiem zmieniających się potrzeb społecznych.	K_K05
Forma i typy zajęć:		ćwiczenia laboratoryjne (30 godzin)
Wymagania wstępne i dodatkowe:		

Znajomość języka rosyjskiego na poziomie B2.

Treści modułu kształcenia:

Zakres tematyczny:

1. Логопедия – основные понятия, варианты и приемы, специалисты.
2. Дислексия – определение, типология, причины, лечение.
3. Нейрологопедия – определение, нейрологопедический метод.
4. Задержка речевого развития (ЗРР) – симптомы, причины, диагностика.
5. Заикание – определение, симптомы, типология и классификация, причины, лечение.
6. Алалия – определение, классификация, симптомы, лечение.
7. Дизартрия – определение, классификация, симптомы, причины, диагностика, лечение.
8. Афазия – определение, классификация, симптомы, причины, диагностика, лечение.
9. Логопед – определение, компетенции, обязанности.

Literatura podstawowa:

1. Materiały własne wykładowcy przekazywane studentom w formie elektronicznej.

Literatura dodatkowa:

Strony internetowe:

1. <https://www.grc-eka.ru/eto/logopediya.html>
2. <https://www.grc-eka.ru/eto/disleksiya.html>
3. <http://centrparus.ru/neurologopediya/>
4. <https://www.grc-eka.ru/eto/zaikanie.html>
5. <https://www.krasotaimedicina.ru/diseases/speech-disorder/dysarthria>
6. <https://www.krasotaimedicina.ru/diseases/speech-disorder/speech-retardation>
7. <https://www.krasotaimedicina.ru/diseases/speech-disorder/alalia>
8. <https://www.krasotaimedicina.ru/diseases/speech-disorder/aphasia>
9. <https://foodandhealth.ru/vrachi/logoped/>

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Praca w grupach, w parach oraz indywidualna praca studenta. Zajęcia prowadzone są w oparciu o podręcznik oraz przy wykorzystaniu technik multimedialnych (prezentacje, krótkie filmy).

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

K_W01 – podczas kolokwium pisemnych oraz zaliczeń ustnych.

K_U01 – podczas kolokwium pisemnych, zaliczeń ustnych oraz pracy na zajęciach: aktywność, wykonywanie ćwiczeń ustnych (dyskusja, dialog, wypowiedź indywidualna) i pisemnych.

K_K01 – podczas zajęć: zaangażowanie, praca w parach i w grupie oraz pracy własnej (przygotowanie się do zajęć).

Forma i warunki zaliczenia:

Kolokwia pisemne i ustne (wypowiedzi indywidualne, dialogi), aktywność na zajęciach.

Kryteria oceniania w kolokwium ustnych: właściwy dobór środków leksykalnych, poprawność składniowa, stylistyczna i fonetyczna (wymowa, akcent, intonacja).

Przedział punktacji w kolokwium pisemnych:

- 0–50% – niedostateczny (2,0),
- 51–60% – dostateczny (3,0),

- 61–70% – dostateczny plus (3,5),
- 71–80% – dobry (4,0),
- 81–90% – dobry plus (4,5),
- 91–100% – bardzo dobry (5,0).

Warunkiem zaliczenia przedmiotu jest obecność na zajęciach oraz uzyskanie oceny pozytywnej ze wszystkich kolokwiiów.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach/ ćwiczeniach	30 godzin
Udział w konsultacjach	2 godziny
Samodzielne przygotowanie się do zajęć oraz zaliczenia na ocenę	18 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: fonetyka i fonologia
Nazwa w języku angielskim:	Linguistic procedures in a speech therapy kit: phonetics and phonology	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. uczelni	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. uczelni	
Założenia i cele przedmiotu:	Pogłębienie wiedzy na temat zjawisk językowych oraz rozwoju systemu fonologicznego w normie i patologii. Opanowanie umiejętności oceny i analizy fonetycznej i fonologicznej tekstów zaburzeniach mowy.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W_01	Student ma pogłębioną wiedzę na temat zjawisk fonetycznych w ciągach mowy i stylach wymowy oraz możliwość zaburzenia ich realizacji.	K_W01
W_02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat jednostek systemu językowego i reguł zachowań komunikacyjnych z uwzględnieniem wiedzy o procesach kształtowania mowy i języka i wyższych czynności poznawczych.	K_W05
W_03	Student zna teorię struktury języka i definicje, zna miejsce fonetyki i fonologii w opisie systemu językowego metody oraz narzędzia badań fonetycznych.	K_W02
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U_01	Student wykorzystuje wiedzę o systemie językowym i regułach komunikacji językowej w deskrypcji, interpretacji i programowaniu terapii oraz w formułowaniu diagnoz - umie formułować i analizować problemy badawcze, dobrać właściwe metody i narzędzia, dokonywać ich weryfikacji.	K_U03

U_02	Student potrafi dokonywać opisu struktury języka, jego funkcji, wykazać się znajomością pojęć lingwistycznych. Potrafi objaśnić powstawanie dźwięków mowy, przyczyny różnic w realizacji i określać zakres zmian. Potrafi charakteryzować i klasyfikować głoski ze względu na określone cechy i dokonywać oceny ich sposobów realizacji w wypowiedziach pojedynczych osób. Potrafi analizować: cechy prozodyczne wypowiedziach poprawnych i zaburzonych oraz ciąg foniczny: wyodrębnić w ciągu normatywne i nienormatywne segmenty.	K_U05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K_01	Buduje świadomość roli wymowy w zachowaniach społecznych. Nabywa przekonania o konieczności kształcenia wymowy, szczególnie w szkole.	K_K02
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiadomości z zakresu fonetyki i fonologii języka polskiego.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Typy procesów fonologicznych: elizja, epenteza, metateza, modyfikacja (asymilacja pod względem miejsca artykulacji, sposobu artykulacji, dźwięczności). 2. Reguły zachodzenia procesów fonologicznych. Interakcje reguł fonologicznych. Uporządkowanie reguł fonologicznych. Analiza przykładów. 3. Opis zjawisk fonetycznych i ich interpretacja fonologiczna w normie i w patologii. 4. Grupy spółgłoskowe - analiza przykładów odkształcenia grup konsonantycznych (redukcje, upodobnienia) w zaburzeniach mowy. 5. Analiza cech prozodycznych w tekstach osób z zaburzeniami mowy. 6. Przekształcenia fonetyczne – metoda pracy logopedy. 7. Zaburzenia mowy uwarunkowane zaburzeniami fonologicznymi – procedury diagnostyczno-terapeutyczne. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wróbel H. (red.), 1995, <i>Fonetyka i fonologia</i>, Kraków: Wydawnictwo Instytutu Języka Polskiego PAN. 2. Szpyra-Kozłowska J., 2002, <i>Wprowadzenie do współczesnej fonologii</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 3. Klebanowska B., 2007, <i>Interpretacja fonologiczna zjawisk fonetycznych w języku polskim z ćwiczeniami</i>, Warszawa: Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego. 4. Łobacz P., 1996, <i>Polska fonologia dziecięca</i>, Warszawa: Energeia. 5. Trochymiuk A., 2008, <i>Wymowa dzieci niesłyszących</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Milewski S., 1999, <i>Lingwistyczne i dydaktyczne aspekty analizy fonemowej</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 2. Milewski S., 2002, <i>Śródgłosowe grupy spółgłoskowe w tekstach mówionych dzieci wieku przedszkolnym</i>, [w:] S. Grabias (red.), <i>Zaburzenia mowy</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS, s. 216-253. 3. Łobacz P., 2002, <i>Wymowa patologiczna a norma fonetyczna w świetle analizy akustycznej</i>, [w:] S. Grabias (red.), <i>Zaburzenia mowy</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS, s. 189-215. 4. Karaś M., Madejowa M. (red.), 1977, <i>Słownik wymowy polskiej PWN</i>, Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe. 		

5. Sołtys-Chmielowicz A., 2014, *Zaburzenia artykulacji. Teoria i praktyka*, Kraków: Oficyna Wydawnicza „Impuls”.
6. Steffen-Batogowa M., 2000, *Struktura akcentowa języka polskiego*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Metoda heurystyczna, oglądowa.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty kształcenia będą sprawdzane systematycznie na zajęciach i ostatecznie podczas pracy kolokwium zaliczeniowego.

Forma i warunki zaliczenia:

Praca zaliczeniowa, systematyczna weryfikacja wiedzy studentów podczas każdego zajęcia.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w wykładach

15 godz.

Samodzielne przygotowanie się do wykładu

15 godz.

Samodzielne przygotowanie się do kolokwium zaliczeniowego oraz przygotowanie pracy zaliczeniowej

20 godz.

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

50 godz.

Punkty ECTS za przedmiot

2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia mowy uwarunkowane neurologicznie
Nazwa w języku angielskim:		Neurologically conditioned speech disorders
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Kamila Bigos
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studenta wiedzy na temat zaburzeń mowy uwarunkowanych neurologicznie. Nabycie umiejętności różnicowania mechanizmów zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym oraz opanowanie zasad postępowania logopedycznego w przypadku afazji, dyzartrii, anartrii, pragnozji i demencji.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna patomechanizmy i symptomatykę zaburzeń językowych w deficytach mowy uwarunkowanych neurologicznie.	K_W08
W02	Student zna specyfikę zaburzeń neurologicznych i neuropsychologicznych współwystępujących z afazją, dyzartrią, anartrią, pragnozą i demencją.	K_W02
W03	Student zna logopedyczne procedury postępowania diagnostycznego i terapeutycznego w zaburzeniach mowy uwarunkowanych neurologicznie.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń języka i komunikacji u osób chorych neurologicznie.	K_U01
U02	Student potrafi różnicować objawy zaburzeń językowych, wskazywać ich mechanizmy oraz przyporządkowywać je poszczególnym deficytom mowy uwarunkowanym neurologicznie.	K_U04
U03	Student potrafi zaplanować postępowanie diagnostyczno-terapeutyczne pacjentów z afazją, dyzartrią, anartrią, pragnozą i demencją.	K_U03
U04	Student umie napisać opinię logopedyczną na podstawie wyników badań.	K_U11

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student ma świadomość konsekwencji społecznych wynikających z zaburzeń mowy uwarunkowanych neurologicznie i wykazuje troskę o godność człowieka, który nie mówi.	K_K04
K02	Student potrafi formułować opinie, wnioski, instrukcje i współpracować ze specjalistami innych dyscyplin.	K_K02
Forma i typy zajęć:		Laboratorium – 30 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowe wiadomości z anatomii, psychologii, językoznawstwa i teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Afazja, dyzartria, anartria, prognoza, demencja – logopedyczne i medyczne definicje zaburzeń mowy uwarunkowanych neurologicznie. 2. Przyczynowo-objawowa charakterystyka zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym. 3. Etiologia, patomechanizm, objawy – rozpoznawanie afazji, dyzartrii, anartrii, pragnozji i demencji. 4. Choroby i uszkodzenia układu nerwowego współwystępujące z zaburzeniami mowy uwarunkowanymi neurologicznie. 5. Metody i techniki diagnostyczne w deficytach mowy o podłożu neurologicznym. 6. Procedury postępowania logopedycznego w afazji, dyzartrii, anartrii, pragnozji i demencji. 7. Zasady diagnozy różnicowej zaburzeń mowy u osób z uszkodzeniami mózgu. 8. Opracowywanie opinii logopedycznej na podstawie wyników badań. 9. Standardy postępowania logopedycznego – programowanie terapii osób z zaburzeniami mowy uwarunkowanymi neurologicznie. 10. Kryteria doboru narzędzi diagnostycznych i materiałów pomocniczych w terapii osób z afazją, dyzartrią, anartrią, pragnozą i demencją. 11. Czynniki warunkujące skuteczność terapii osób z afazją. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A., E. M. Szepietowska (red.), 2000, <i>Diagnoza neuropsychologiczna. Metodologia i metodyka</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 2. Herzyk A., 2000, <i>Afazja: mechanizmy mózgowie i symptomatologia</i>, [w:] „Logopedia”, nr 27, s. 23-54. 3. Herzyk A., 2005, <i>Wprowadzenie do neuropsychologii klinicznej</i>, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar. 4. Górka T., Grabowska A., Zagrodzka J. (red.), 1997, <i>Mózg a zachowanie</i>, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN. 5. Jodzio K., 1999, <i>Afazja pierwotna postępująca</i>, Gdańsk: Wydawnictwo UG. 6. Łuria A. R., 1967, <i>Zaburzenia wyższych czynności korowych wskutek ogniskowych uszkodzeń mózgu</i>, Warszawa: PWN. 7. Łuria, A.R., 1976, <i>Problemy psychologii i neurolingwistyki</i>, Warszawa: PWN. 8. Maruszewski M., 1966, <i>Afazja. Zagadnienia teorii i terapii</i>, Warszawa: PWN. 9. Maruszewski M., 1970, <i>Mowa a mózg. Analiza neuropsychologiczna</i>, Warszawa: PWN. 10. Mirecka U., 2008, <i>Standard postępowania logopedycznego w przypadku dyzartrii</i>, [w:] „Logopedia”, nr 37, s. 235-242. 11. Panasiuk J., 2012, <i>Diagnoza logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych</i>, [w:] E. Czaplewska, Stanisław Milewski (red.), <i>Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki</i>, Sopot: Wydawnictwo GWP, s. 263-324. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Duranowska-Serocka A., 2000, <i>Zaburzenia czynności językowych i aktywności w kontaktach z otoczeniem po uszkodzeniu struktur podkorowych w wyniku udaru mózgu</i>, [w:] „Logopedia”, nr 27, s. 93-112. 2. Herzyk A., Daniluk B. (red.), 2002, <i>Jakościowy opis w neuropsychologii klinicznej. Przekrój zagadnień</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 3. Herzyk A., Kądziałowa D. (red.), 1996, <i>Zaburzenia w funkcjonowaniu człowieka z perspektywy neuropsychologii klinicznej</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 		

4. Kościeszka M., 1990, *Wartość diagnostyczna Token Testu w badaniu zaburzeń afatycznych*, [w:] „Audiofonologia”, nr 2, s. 71-84.
5. Panasiuk J., 2000, *Komunikacja w afazji*, [w:] „Logopedia”, nr 27, s. 55-80.
6. Puchowska-Florek M., Książkiewicz B., Nowaczewska M., 2005, *Ocena przydatności wybranych skal i testów do oceny afazji u pacjentów w ostrym okresie udaru mózgu*, [w:] „Udar Mózgu”, nr 7, 2, s. 39-47.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Wykład wzbogacony prezentacjami multimedialnymi, warsztaty, analiza dokumentów i wytworów.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Wiedza z zakresu etiologii, patomechanizmów i objawów zaburzeń mowy uwarunkowanych neurologicznie sprawdzana będzie na kolokwium w połowie semestru, a umiejętności diagnostyczno-terapeutyczne sprawdzane będą na kolokwium pisemnym po zakończeniu zajęć.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć,
- b) zaliczenie kolokwiów pisemnych:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w laboratorium	30 godzin
Samodzielne przygotowanie do zajęć	10 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Laryngologia dziecięca
Nazwa w języku angielskim:	Children's laryngology	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Marta Krakowiak
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		lek. med. Jarosław Dmowski
Założenia i cele przedmiotu:		Nabywanie przez studentów wiedzy na temat objawów chorobowych, wad wrodzonych w przypadku jamy ustnej, gardła, krtani, nosa, zatok przynosowych, uszu. Zdobycie informacji dotyczących leczenia, w tym leczenia chirurgicznego, opieki pooperacyjnej oraz zasad kwalifikacji pacjentów do leczenia w poradni specjalistycznej: otorynolaryngologii dziecięcej, audiologicznej, foniatrycznej, logopedycznej.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna choroby nosa, zatok, jamy ustnej, gardła i ich wpływ na rozwój mowy i funkcjonowanie człowieka.	K_W08
W02	Student posiada podstawową wiedzę z zakresu stosowanych metod diagnostyczno-terapeutycznych w chorobach nosa, zatok, jamy ustnej, gardła.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi samodzielnie zaproponować plan rehabilitacji i terapii pacjenta z chorobami nosa, zatok, jamy ustnej, gardła.	K_U05
U02	Student potrafi dostosować rodzaj interwencji do potrzeb i możliwości pacjenta.	K_U06

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do pracy w zespołach interdyscyplinarnych, gdyż ma świadomość wieloaspektowych uwarunkowań zaburzeń mowy.	K_K02
K02	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę dokształcania się.	K_K05
Forma i typy zajęć:		ćwiczenia (15 godzin)
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza dotycząca anatomii i fizjologii narządu słuchu, głosu.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Choroby nosa, zatok, jamy ustnej, gardła. 2. Układ chłonny szyi – schorzenia układu chłonnego gardła. 3. Przerost III migdałka – współzależność przerostu III migdałka i wad zgryzu. 4. Schorzenia ślinianek. 5. Guzy szyi. 6. Uszkodzenia nerwu twarzowego. 7. Schorzenia alergiczne górnych dróg oddechowych. 8. Przyczyny duszności wdychowej w wieku dziecięcym. 9. Leczenie chorób nosa, zatok, jamy ustnej, gardła – współpraca z poradniami specjalistycznymi w tym z poradnią logopedyczną. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Becker W., Neumann H.H., Pfaltz C.R., 1999, <i>Choroby uszu, nosa i gardła</i>, Warszawa: Bel Corp. 2. Iwankiewicz S., 2007, <i>Ćwiczenia z otolaryngologii</i>, Warszawa: PZWL. 3. Janczewski G. (red.), 2005, <i>Otolaryngologia praktyczna</i>, tom II, Gdańsk: Via Medica. 4. Milewski S., Kuczkowski J., Kaczorowska-Bray K. (red.), 2015, <i>Biomedyczne podstawy logopedii</i>, Gdańsk: Harmonia Universalis. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kręcicki T., Zalesska-Kręcicka M., Niewęglowski R., 2003, <i>Atlas endoskopii krtani</i>, Warszawa: Blackhorse. 2. Pruszewicz A., 1992, <i>Foniatria kliniczna</i>, Warszawa: PZWL. 3. Okła S., 2007, <i>Chirurgiczna rehabilitacja głosu po całkowitej laryngektomii</i>, Warszawa: PZWL. 4. Szyfter W., 2012, <i>Nowotwory w otolaryngologii</i>, Poznań: Termedia. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, ćwiczenia warsztatowe.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Bieżąca ocena opanowania wiedzy i umiejętności na zajęciach; kolokwium pisemne.		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunkiem uzyskania zaliczenia z oceną jest spełnienie każdego z opisanych niżej kryteriów:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) przygotowanie do zajęć i aktywność na nich – bieżące ocenianie na zajęciach, b) zaliczenie kolokwium pisemnego: <ul style="list-style-type: none"> • 0–50% – niedostateczny (2,0), 		

- 51–60% – dostateczny (3,0),
- 61–70% – dostateczny plus (3,5),
- 71–80% – dobry (4,0),
- 81–90% – dobry plus (4,5),
- 91–100% – bardzo dobry (5,0).

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie się do ćwiczeń	5 godzin
Przygotowanie się do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	30 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Pedagogika specjalna
Nazwa w języku angielskim:		Special pedagogy
Język wykładowy:		polski
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:		Instytut Pedagogiki
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:		pierwszy
Semestr:		pierwszy
Liczba punktów ECTS:		4 ECTS
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Beata Trębicka-Postrzygacz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr hab. H. Żuraw, prof. UPH, dr Beata Trębicka-Postrzygacz
Założenia i cele przedmiotu:		Celem przedmiotu jest zapoznanie studentów z wiedzą dotyczącą źródeł i miejsca pedagogiki specjalnej w nauce oraz jej przedmiotowych i metodologicznych powiązań z dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu. Ponadto celem przedmiotu jest dostarczenie studentom wiedzy na temat zakresów pedagogiki specjalnej, a także koncepcji rehabilitacji, edukacji i terapii uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz różnorodne uwarunkowania tych procesów.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
SW_06	Student zna sytuację uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi: specjalne potrzeby edukacyjne uczniów i ich uwarunkowania (zakres diagnozy funkcjonalnej, metody i narzędzia stosowane w diagnozie), konieczność dostosowywania procesu kształcenia do specjalnych potrzeb edukacyjnych uczniów (projektowanie wsparcia, konstruowanie indywidualnych programów) oraz tematykę oceny skuteczności wsparcia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.	B2.W3; B2.W4; B2. W5; B2.W6
SW_15	Student zna zasady i metody pracy z uczniem z trudnościami w uczeniu się; przyczyny i przejawy trudności w uczeniu się, zapobieganie trudnościom w uczeniu się i ich wczesne wykrywanie, specyficzne trudności w uczeniu się – dysleksja, dysgrafia, dysortografia i dyskalkulia oraz trudności w uczeniu się wynikające z dysfunkcji sfery percepcyjno-motorycznej oraz zaburzeń rozwoju zdolności, w tym językowych i arytmetycznych, i sposoby ich przezwyciężania; zasady dokonywania diagnozy nauczycielskiej i techniki diagnostyczne w pedagogice.	B2.W7; D1/E1.W1

Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U04	Student potrafi projektować i realizować programy nauczania w szkole podstawowej z uwzględnieniem zróżnicowanych potrzeb edukacyjnych uczniów.	B2.U6; C.U2; C.U5; C.U6; D1/E1.U1; D1/E1.U7
S_U01	Student potrafi obserwować sytuacje i zdarzenia pedagogiczne, analizować je z wykorzystaniem wiedzy pedagogiczno-psychologicznej oraz proponować rozwiązania problemów w szkole podstawowej.	B1.U1; B1.U2; B1.U4; D1/E1.U7
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K04	Student uczy się podejmowania decyzji związanych z organizacją procesu kształcenia w edukacji włączającej w szkole podstawowej.	B1.K2
Forma i typy zajęć:		wykłady problemowe (30 godzin), ćwiczenia (30 godzin)
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Posiadanie wiedzy z przedmiotów: pedagogika ogólna, podstawy psychologii.		
Treści modułu kształcenia:		
<p>Treści wykładów problemowych:</p> <ol style="list-style-type: none"> Pojęcia, cele, zadania, zasady i zakres pedagogiki specjalnej. Opieka i rehabilitacja osób z niepełnosprawnością i niedostosowaniem społecznym w ujęciu historycznym. Tradycyjne i współczesne tendencje w pedagogice specjalnej w zakresie rehabilitacji osób z niepełnosprawnością i chorobą przewlekłą. Skala i dynamika zjawiska niepełnosprawności w Polsce i na świecie. Wspólne i swoiste problemy osób z różnymi niepełnosprawnościami (od mikrodeficytów centralnego układu nerwowego po całościowe zaburzenia w rozwoju), niedostosowanie społeczne oraz uzdolnienia. Zagadnienia gerontologii specjalnej – okres starości w sytuacji choroby przewlekłej i niepełnosprawności. Podmiotowość, autonomia, samostanowienie, jakość życia i godność osób z niepełnosprawnością we współczesnym społeczeństwie. Postawy społeczne wobec osób z niepełnosprawnością, ich konsekwencje dla procesu rewalidacji oraz normalizacja warunków życia osób z niepełnosprawnością. Systemy kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w Polsce i na świecie. Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. <p>Treści ćwiczeń:</p> <ol style="list-style-type: none"> Wybrane metody pedagogiki specjalnej – biblioterapia, czytelnictwo, wybrane metody pracy z osobami z niepełnosprawnością sprzężoną. Rodzina osób z niepełnosprawnością. Kreatywność osób z niepełnosprawnością w różnych przejawach ludzkiej aktywności. Nowe technologie a aktywność społeczna osób z niepełnosprawnością. Kształcenie i wychowanie osób z niepełnosprawnością z uwzględnieniem aspektów rozwijania umiejętności i zdolności specjalnych, zgodnie z indywidualnymi możliwościami i predyspozycjami uczniów. Zasady pracy z uczniem z trudnościami w uczeniu się; przyczyny i przejawy trudności w uczeniu się, zapobieganie trudnościom w uczeniu się i ich wczesne wykrywanie, specyficzne trudności w 		

uczeniu się – dysleksja, dysgrafia, dysortografia i dyskalkulia oraz trudności w uczeniu się wynikające z dysfunkcji sfery percepcyjno-motorycznej oraz zaburzeń rozwoju zdolności, w tym językowych i arytmetycznych, i sposoby ich przewyciężania.

6. Zasady dokonywania diagnozy nauczycielskiej i techniki diagnostyczne w pedagogice.
7. Integracja osób niepełnosprawnych z pełnosprawnymi – problematyka w ujęciu teoretycznym i praktycznym.

Literatura podstawowa:

1. Chrzanowska I., 2014, *Pedagogika specjalna*, Kraków: Impuls.
2. Dykcik W. (red.), 1997, *Pedagogika Specjalna*, Poznań: Wyd. UAM.
3. Brągiel J., Badora S. (red.), 2005, *Formy opieki, wychowania i wsparcia w zreformowanym systemie pomocy społecznej*, Opole: Wyd. Uniwersytetu Opolskiego.
4. *Materiały szkoleniowe. Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi*, cz.1 i cz. 2, MEN i APS w Warszawie.

Literatura dodatkowa:

1. Pytka L., Zacharuk T. (red.), 2014, *Zaburzenia przystosowania społecznego, elementy pedagogiki reintegracyjnej i edukacji inkluzyjnej*, Siedlce: Wyd. Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego.
2. Żuraw H., 2008, *Udział osób niepełnosprawnych w życiu społecznym*, Warszawa: Wyd. Akad. Żak.
3. Ploch L., 2011, *Włączanie społeczne w placówce specjalnej*, Warszawa: Wyd. Difin.
4. Trębicka-Postrzygacz B., Roguska A., Antas-Jaszczuk A., 2018, *Od ekskluzji do inkluzji osób z niepełnosprawnościami*, ICERI 2018 Proceedings, 11th International Conference of Education, Research and Innovation November 12th-14th, Seville, Spain. Edited by L. Gómez Chova, A. LópezMartínez, I. Candel Torres, IATED Academy ISBN: 978-84-09-05948-5, ISSN: 2340-1095, Depósito Legal: V-2884-2018, Book cover designed by J.L. Bernat, Published by IATED Academy iated.org, s. 4869–4874.
5. Trębicka-Postrzygacz B., 2011, *Język migowy jako narzędzie komunikacji, [w:] Bezpieczeństwo człowieka a komunikacja społeczna. Aspekty filozoficzne i polityczne*, tom 2, E. Jarmoch, A. W. Świderski, A. Trzpił (red.), Siedlce: Wydawnictwo UPH w Siedlcach, s. 289–306.
6. *Specjalne potrzeby edukacyjne dzieci i młodzieży. Prawne ABC dyrektora przedszkola, szkoły i placówki*, 2010, MEN, Warszawa.
7. *Edukacja skuteczna, przyjazna i nowoczesna. Jak organizować edukację uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi?* 2010, MEN, Warszawa.
8. Grodkowska J., 2017, *Dydaktyka specjalna*, t. I i II, Warszawa: PWN.
9. Florczykiewicz J., Ploch L., Wieruszewska-Duraj S., Żuraw H., *Terapia – Kultura – Życie*, 2019, Siedlce: Wyd. UPH.
10. Wyczęsany J. (red.), 2014, *Dydaktyka specjalna wybrane zagadnienia*, Gdańsk: Wyd. Harmonia Universalis.
11. Rozporządzenie MEN z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie zasad organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. poz. 1591 oraz z 2018 r. poz. 1647), z późn. zm., tj. Dz. U. 2019 poz. 323.

Planowane formy/działania v/metody dydaktyczne:

Formy: zbiorowa, grupowa, indywidualna.

Metody dydaktyczne: wykład problemowy z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, dyskusja.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Zaliczenie z oceną w formie pisemnej.

Forma i warunki zaliczenia:

Podstawą zaliczenia jest uzyskanie co najmniej 51% z zaliczenia pisemnego.

Sumę uzyskanych punktów przez studenta w ramach ćwiczeń przelicza się na oceny następująco:

- 0 – 50%: niedostateczny,
- 51 – 60%: dostateczny,
- 61 – 70%: dostateczny plus,
- 71 – 80%: dobry,
- 81 – 90%: dobry plus,
- 91 – 100%: bardzo dobry.

Poprawa dla studentów – zaliczenie ustne obejmujące zagadnienia stanowiące treść wykładów. Student losuje, a następnie omawia 3 zagadnienia. Omówienie każdego z tych zagadnień ocenia się przy zastosowaniu następującej skali ocen: 2; 3; 3,5; 4; 4,5; 5. Średnia tych ocen stanowi ocenę końcową.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Godziny kontaktowe (50%)	
Udział w wykładach	30 godzin
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Praca samodzielna studenta (50%)	
Przygotowanie do ćwiczeń	15 godzin
Studiowanie literatury	15 godzin
Przygotowanie się do egzaminu	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	100 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	4 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Psychologia kliniczna w praktyce logopedycznej	
Nazwa w języku angielskim:	Clinical psychology in speech therapy practice	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Instytut Pedagogiki	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	4 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Joanna Zienkiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Joanna Zienkiewicz	
Założenia i cele przedmiotu:	Celem przedmiotu jest zapoznanie studenta z podstawami psychologii klinicznej, dostarczenie wiedzy i ukształtowanie umiejętności wykorzystania tej wiedzy w pracy pedagoga specjalnego.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W02	Student zna i rozumie podstawy psychologii klinicznej dzieci i młodzieży: pojęcie normy, normalności i zdrowia, zaburzenia zdrowia psychicznego w okresie dzieciństwa i dorastania, specyfikę zaburzeń okresu dzieciństwa i adolescencji, w tym emocjonalnych i behawioralnych, całościowe zaburzenia rozwoju, uwarunkowania problemów klinicznych w rozwoju dzieci i młodzieży; problematykę stresu i sytuacji kryzysowych oraz sposoby radzenia sobie z nimi, psychologicznych następstw doświadczeń traumatycznych, w tym choroby przewlekłej lub niepełnosprawności, psychologicznych aspektów zaburzeń komunikacji językowej, psychologicznych metod diagnozy problemów związanych ze zdrowiem, chorobą i niepełnosprawnością; formy pomocy psychologicznej w rozwiązywaniu problemów zdrowotnych.	B.1.W1
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student potrafi opisać przebieg procesu psychospołecznej adaptacji do życia z niepełnosprawnością i chorobą przewlekłą w kontekście uzyskania satysfakcjonującej jakości życia, odwołując się do wybranych koncepcji psychologicznych.	B.1.U5;B.1.U8
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K02	Student jest gotowy do prezentowania właściwej postawy wobec dzieci i uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.	B.1.K1

Forma i typy zajęć:	Wykłady, ćwiczenia.
Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Wiedza, umiejętności i kompetencje z psychologii ogólnej i rozwojowej.	
Treści modułu kształcenia:	
<p>Wykład:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Przedmiot, zadania i podstawowe pojęcia psychologii klinicznej, systemy klasyfikacji i diagnozy. 2. Pojęcie normy, patologii, zdrowia i zaburzenia. 3. Psychopatologia procesów poznawczych, emocjonalno-motywacyjnych i integracji czynności psychicznych. 4. Modele i metody diagnozy psychologicznej. 5. Stres i sytuacje kryzysowe. 6. Psychologicznych aspektów zaburzeń komunikacji językowej. 7. Uwarunkowania problemów klinicznych w rozwoju dzieci i młodzieży. <p>Ćwiczenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Zespół hiperkinetyczny – etiologia, diagnoza i podstawy postępowanie terapeutycznego. Zaburzenia zachowania – etiologia, diagnoza i podstawy postępowanie terapeutycznego. Zaburzenia lękowe – etiologia, diagnoza i podstawy postępowanie terapeutycznego. 2. Depresja – etiologia, diagnoza i podstawy postępowanie terapeutycznego. 3. Całościowe zaburzenia rozwoju. 4. Niepełnosprawność intelektualna. 5. Psychologiczne następstwa doświadczeń traumatycznych. Psychologiczne następstwa chorób przewlekłych. 6. Próby samobójcze i okaleczanie się. 7. Zaburzenia psychiczne w chorobach somatycznych. Zaburzenia odżywiania – etiologia, diagnoza i podstawy postępowanie terapeutycznego. Zaburzenia osobowości. 8. Formy pomocy psychologicznej. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Carson R.C., Butcher J.N., Mineka S., 2006, <i>Psychologia zaburzeń</i>, T 1-2. GHDańsk: GWP (wybrane rozdziały). 2. Kendall P.C., 2004, <i>Zaburzenia okresu dzieciństwa i adolescencji</i>, Gdańsk: GWP (wybrane rozdziały). 3. Sęk. H., 2013, <i>Psychologia kliniczna</i>, t 1-2. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN (wybrane rozdziały). 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Marcelli D., 2013, <i>Psychopatologia wieku dziecięcego</i>, Wrocław: Urban & Partner. 2. Gilbert P., 2010, <i>Przezwyciężanie depresji. Przewodnik samopomocy w oparciu o techniki poznawczo-behawioralne</i>, Gdynia: Alliance Press. 3. Kołakowski A., 2018, <i>Zaburzenia zachowania u dzieci. Teoria i praktyka</i>, Gdańsk: GWP. 4. Kołakowski A., Siwek K., Ambroziak K., 2018, <i>Depresja nastolatków. Jak ją rozpoznać, zrozumieć i pokonać</i>, Gdańsk: GWP. 5. Kołakowski A., Wolańczyk T., Pisula A., Skotnicka M., Bryńska A., 2007, <i>ADHD – zespół nadpobudliwości psychoruchowej. Przewodnik dla rodziców i wychowawców</i>, Gdańsk: GWP. 6. Kmita G., 2007, <i>Małe dziecko i jego rodzina. Z teorii i praktyki wczesnej interwencji psychologicznej</i>, Warszawa: Wydawnictwo Emu. 7. Pfiffner L. J., 2004, <i>Wszystko o ADHD</i>, Poznań: Zysk i S-KA. 8. Pilecka W., 2011, <i>Psychologia zdrowia dzieci i młodzieży. Perspektywa kliniczna</i>, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego. 9. Pużyński S., Wciórka J., 2010, <i>Klasyfikacja zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania w ICD-10. Opisy kliniczne i wskazówki diagnostyczne</i>. 10. Schab L.M., 2017, <i>Lęk i zamartwianie się u nastolatków</i>, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	

Wykład, prezentacje multimedialne, analiza przypadku.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty z wiedzy będą weryfikowane na podstawie odpowiedzi udzielonych na pytania sprawdzające podczas egzaminu.

Efekt z umiejętności i kompetencji będą sprawdzane podczas dyskusji i prezentacji w ramach ćwiczeń problemowych, symulacji oraz analizy omawianych zjawisk.

Forma i warunki zaliczenia:

Przedmiot kończy się egzaminem. Egzamin obejmuje materiał z wykładów. Egzamin pisemny. Za każdą odpowiedź student uzyskuje 1 punkt, które w sumarycznym zestawieniu stanowią wskaźnik procentowy maksymalnej liczby punktów.

Kryteria oceniania:

- 0 – 50%: niedostateczny,
- 51 – 60%: dostateczny,
- 61 – 70%: dostateczny plus,
- 71 – 80%: dobry,
- 81 – 90%: dobry plus,
- 91 – 100%: bardzo dobry.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Godziny kontaktowe (50%)	
Udział w wykładach	30 godzin
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Praca samodzielna studenta (50%)	
Przygotowanie do ćwiczeń	15 godzin
Studiowanie literatury	15 godzin
Przygotowanie się do egzaminu	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	100 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	4 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Komunikacja społeczna
Nazwa w języku angielskim:		Social communication
Język wykładowy:		polski
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:		Instytut Pedagogiki
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:		pierwszy
Semestr:		pierwszy
Liczba punktów ECTS:		2 ECTS
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Urszula Wyrzykowska-Dudek
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Piotr Karaś
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów wiedzy na temat podstaw i uwarunkowań komunikacji społecznej. Rozwijanie społecznych kompetencji komunikacyjnych w odniesieniu do wymogów współczesnego świata. Wskazanie możliwości zastosowania wiedzy z zakresu komunikacji społecznej w kształtowaniu stosunków międzyludzkich.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W12	Student zna i rozumie podstawowe procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego oraz ich prawidłowości i zakłócenia.	B1.W3; B2.W4; C.W7; D1/E1.W4; D1/E1.W13
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi obserwować sytuacje i zdarzenia pedagogiczne, analizować je z wykorzystaniem wiedzy pedagogiczno-psychologicznej oraz proponować rozwiązania problemów z wykorzystaniem zasad komunikowania interpersonalnego i społecznego.	B1.U1; B1.U2; B1.U4; D1/E1.U7
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K03	Student jest gotowy do porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej, dialogowego rozwiązywania konfliktów oraz tworzenia dobrej atmosfery dla komunikacji w klasie szkolnej szkoły podstawowej i poza nią.	B2.K2
Forma i typy zajęć:		ćwiczenia (30 godzin)
Wymagania wstępne i dodatkowe:		

Podstawy komunikacji interpersonalnej.

Treści modułu kształcenia:

1. Podstawy komunikowania społecznego. Pojęcie komunikacji, transakcji, interakcji – rodzaje. Cechy komunikacji, cel, poziomy komunikowania w społeczeństwie. Elementy procesu komunikowania.
2. Sposoby i formy porozumiewania się ludzi – komunikowanie interpersonalne bezpośrednie, medialne, pośrednie (masowe), werbalne i niewerbalne. Grupy sygnałów w komunikacji niewerbalnej, funkcje komunikacji niewerbalnej. Różnice pomiędzy komunikatem werbalnym a niewerbalnym.
3. Autoprezentacja: formy i style. Motywy podejmowania zachowań autoprezentacyjnych. Informacja zwrotna przyjmowanie i udzielanie informacji zwrotnych, funkcje.
4. Wywieranie wpływu na ludzi – strategie i techniki. Wywieranie wpływu przez grupy – stereotypy, uprzedzenia, konformizm, nonkonformizm.
5. Efektywna współpraca. Przygotowanie do współpracy, zasady wzbudzania sympatii, wybrane cechy grupy, strategie podejmowane przez członków grupy a wywieranie wpływu. Rozwiązywanie konfliktów – specyfika konfliktu, radzenie sobie w sytuacji konfliktowej, mediacje, mediacje negocjacje.

Literatura podstawowa:

1. Bartmiński J., Majer-Baranowska U., 2005, *Bariery i pomosty w komunikacji językowej Polaków*, Lublin: Wydawnictwo UMCS.
2. Baryluk M., Wawrzak-Chodaczek M., 2008, *Komunikacja społeczna w świecie realnym*, Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek.
3. Blein B., 2010, *Sztuka prezentacji i wystąpień publicznych*, Warszawa: RM.
4. Dobek-Ostrowska B., 2004, *Podstawy komunikowania społecznego*, Wrocław: Astrum.
5. Wachowiak A., 2001, *Komunikacja społeczna i negocjacje w biznesie*, Poznań: WSZHiR.
6. Wawrzak-Chodaczek M., 2008, *Komunikacja społeczna w świecie wirtualnym*, Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek.

Literatura dodatkowa:

1. Berne E., 2008, *W co grają ludzie. Psychologia stosunków międzyludzkich*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
2. Cooper P.J., 1994, *Sprawne porozumiewanie się 114 scenariuszy ćwiczeń z mówienia i słuchania*, Warszawa: CDD.
3. Davis M., Fanning P., McKay M., 2007, *Sztuka skutecznego porozumiewania się*, Gdańsk: GWP.
4. Rojewska A., 2000, *Grupa bawi się i pracuje*, Wrocław: UNUS.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Zajęcia interaktywne z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, ćwiczenia warsztatowe, rozmowy panelowe.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekt z wiedzy będzie weryfikowany na podstawie pracy pisemnej.

Forma i warunki zaliczenia:

Zaliczenie z oceną na podstawie uzyskania odpowiedniej liczby punktów z wyznaczonych zadań i aktywności na zajęciach – min. 51%.

- 0 – 50%: niedostateczny,

- 51 – 60%: dostateczny,
- 61 – 70%: dostateczny plus,
- 71 – 80%: dobry,
- 81 – 90%: dobry plus,
- 91 – 100%: bardzo dobry.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Samodzielne przygotowanie do ćwiczeń	10 godzin
Samodzielne przygotowanie do zaliczenia	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Percepcja słuchowa a rozwój kompetencji językowej i komunikacyjnej
Nazwa w języku angielskim:		Auditory perception and the development of language and communication competence
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Ewa Dzięcioł
Założenia i cele przedmiotu:		Przygotowanie studentów do prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami centralnego przetwarzania słuchowego.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu zaburzeń mowy wynikających z ubytku słuchu oraz zaburzeń percepcji słuchowej, zna etapy nabywania kompetencji językowych przez dziecko w trakcie ontogenezy.	K_W02
W02	Student zna zasady planowania terapii i tworzenia programów terapeutycznych dla osób z centralnymi zaburzeniami słuchu, zna proces rozwoju poszczególnych funkcji słuchowych.	K_W05
W03	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą metod rehabilitacji osób z trudnościami w przetwarzaniu słuchowym.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy umiejętności słuchowych.	K_U09
U02	Student potrafi zaprogramować postępowanie terapeutyczne stosownie do możliwości osób z CAPD według standardów logopedycznych.	K_U05, K_U06

U03	Student potrafi dobrać metody wspomagające rozwój kompetencji językowej i komunikacyjnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb osób z nieprawidłowym rozwojem funkcji słuchowych.	K_U05, K_U06
U04	Student potrafi wykorzystywać i opracowywać różnorodne narzędzia terapeutyczne na poszczególnych etapach rehabilitacji osób z trudnościami w przetwarzaniu dźwięków mowy.	K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest przygotowany do pracy z pacjentami z CAPD.	K_K02
K02	Student jest gotowy do podjęcia działań terapeutycznych z osobami z zaburzeniami percepcji słuchowej oraz wsparcia ich rodzin.	K_K01

Forma i typy zajęć:

Ćwiczenia – 15 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:

Wiedza na temat anatomii i fizjologii narządu słuchu, rozwoju mowy, funkcji słuchowych mózgowej organizacji procesu słyszenia i słuchania, rozwoju mowy i języka dziecka.

Treści modułu kształcenia:

1. Rozwój mowy i języka dziecka a zaburzenia przetwarzania słuchowego.
2. Wpływ zaburzeń CAPD na trudności w nauce.
3. Metody pracy z dzieckiem z CAPD – wskazówki dla rodziców i terapeutów.
4. Terapia logopedyczna a CAPD – opracowywanie zestawów ćwiczeń (wraz z pomocami terapeutycznymi) usprawniających wyższe funkcje słuchowe.
5. Terapie wspomagające dla dzieci z CAPD:
 - a) treningi słuchowe (SPPS, Tomatis, Johansen, Warnke, Neuroflow),
 - b) SI, Bilateralna integracja.
6. Nadwrażliwość słuchowa.
7. Budowanie programów terapeutycznych dla dzieci i młodzieży z CAPD.

Literatura podstawowa:

1. Cieszyńska J., 2018, *Neurobiologiczne podstawy rozwoju poznawczego. Słuch*, Kraków: Wydawnictwo Centrum Metody Krakowskiej.
2. Borowiecka R., 2015, *Dziecko w równowadze – koordynacja i słuch. Program ćwiczeń integracji międzypółkulowej dla dzieci z Zaburzeniami Przetwarzania Słuchowego (APD)*, Warszawa: Centrum Edukacji, Diagnostyki i Terapii.
3. Dzięcioł-Chlibiuk E., 2021, *Zakłócenia w rozwoju sprawności narracyjnej a trudności w kształtowaniu się funkcji słuchowych – na przykładzie wypowiedzi pięcioletniego dziecka*, [w:] A. Maciejewska (red.), *Narracja w diagnostyce i terapii logopedycznej*, Siedlce: Wydawnictwo Naukowe UPH w Siedlcach, s. 201-217.
4. Kocyla-Łukasiewicz A., 2020, *Metoda Indywidualnej Stymulacji Słuchu Kjelda Johansena (IAS) w praktyce. Studium przypadku*, [w:] M. Krakowiak (red.), *Logopedia od teorii do praktyki*, Siedlce: Wydawnictwo Naukowe UPH w Siedlcach, s. 11-24.

5. Kurkowski Z.M., 2017, *Trudności słuchowe a ośrodkowe zaburzenia przetwarzania słuchowego z perspektywy logopedii*, „Logopedia”, nr 46, s. 105-111.

Literatura dodatkowa:

1. Kątska E., 2017, *Prawidłowe funkcjonowanie narządu słuchu jako podstawa rozwoju mowy dziecka*, „Forum Logopedyczne”, nr 25, s. 69-77.
2. Krakowiak K., Kołodziejczyk R., Borowicz A., Domagały-Zyśk E. (red.), 2011, *Student niesłyszący we wspólnocie akademickiej*, Lublin: Wydawnictwo KUL.
3. Kruczyńska-Werner A., 2018, *Rola środowiska rodzinnego i szkolnego w terapii dziecka z zaburzeniami przetwarzania słuchowego*, Logopedia, nr 47 (2), s. 407-423.
4. Kwaśniok E., Ławecka M., 2016, *Stymulacja funkcji słuchowych w zaburzeniach centralnych procesów przetwarzania*, „Forum Logopedyczne”, 24, s. 171–179.
5. Skoczylas A., Cieśla K., Kurkowski Z.M., Czajka N., Skarżyński H., 2014, *Diagnoza i terapia osób z centralnymi zaburzeniami przetwarzania słuchowego w Polsce*, „Nowa Audiofonologia”, nr 1 (3), s. 51-55.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Analiza dokumentacji, prezentacje multimedialne, praca ze sprzętem terapeutycznym.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Wypowiedzi podczas zajęć (odnoszące się do literatury przedmiotu), aktywny udział w dyskusjach, opracowanie zestawu ćwiczeń wraz z pomocami terapeutycznymi, kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) przygotowanie zestawu ćwiczeń stymulujących wyższe funkcje słuchowe (wraz z pomocami terapeutycznymi),
- c) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	25 godzin
Przygotowanie ćwiczeń i pomocy terapeutycznych	27,5 godzin

Udział w konsultacjach	7,5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Metody pracy z dzieckiem z CAPD	
Nazwa w języku angielskim:	Methods of working with a child with CAPD	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	mgr Ewa Dziecioł	
Założenia i cele przedmiotu:	Przygotowanie studentów do prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami centralnego przetwarzania słuchowego z wykorzystaniem różnorodnych metod terapii audiofonologicznej.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu zaburzeń mowy wynikających z ubytku słuchu oraz zaburzeń percepcji słuchowej.	K_W02
W02	Student zna zasady planowania terapii i tworzenia programów terapeutycznych dla osób z centralnymi zaburzeniami słuchu, zna proces rozwoju poszczególnych funkcji słuchowych.	K_W05
W03	Student posiada wiedzę dotyczącą metod rehabilitacji osób z trudnościami w przetwarzaniu słuchowym, najnowsze metody i techniki usprawniania centralnego przetwarzania słuchowego.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy umiejętności słuchowych.	K_U09
U02	Student potrafi zaprogramować postępowanie terapeutyczne stosownie do możliwości osób z CAPD według standardów logopedycznych, potrafi zaproponować terapie dla osób z zaburzeniami przetwarzania słuchowego.	K_U05, K_U06
U03	Student potrafi dobierać metody wspomagające rozwój kompetencji językowej i komunikacyjnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb osób z zaburzeniami przetwarzania słuchowego.	K_U05, K_U06
U04	Student potrafi wykorzystywać i opracowywać różnorodne narzędzia terapeutyczne na poszczególnych etapach rehabilitacji osób z CAPD.	K_U03

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest przygotowany do pracy z pacjentami z CAPD.	K_K02
K02	Student jest gotowy do podjęcia działań terapeutycznych z osobami z zaburzeniami percepcji słuchowej oraz wsparcia ich rodzin.	K_K01
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza na temat anatomii i fizjologii narządu słuchu, rozwoju mowy, funkcji słuchowych mózgowej organizacji procesu słyszenia i słuchania, metod usprawniania przetwarzania słuchowego.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Centralne zaburzenia przetwarzania słuchowego: <ol style="list-style-type: none"> a) definicje CAPD, b) objawy, c) przyczyny, d) profile kliniczne dzieci z CAPD, e) współwystępowanie zaburzeń przetwarzania słuchowego z ADHD, dysleksją, SLI, zaburzeniami ze spektrum autyzmu (ASD). 2. Diagnoza CAPD. 3. Sposoby badania umiejętności rozróżniania, identyfikowania i różnicowania różnych klas dźwięków. 4. Uwaga słuchowa, profil dominujący, lateralizacja słuchowa. 5. Metody pracy z dzieckiem z CAPD – wskazówki dla rodziców i terapeutów. 6. Terapie wspomagające dla dzieci z CAPD: <ol style="list-style-type: none"> a) treningi słuchowe (SPPS, Tomatis, Johansen IAS, SONAS, Auricula TM, Fast for Word), b) SI, Bilateralna integracja, metoda werbo-tonalna, metoda Warnkego, treningi ukierunkowane na deficyt słuchowy. 7. Budowanie programów terapeutycznych dla dzieci i młodzieży z CAPD. 8. Przystosowanie środowiska szkolnego do potrzeb osób z zaburzeniami przetwarzania słuchowego (przeprowadzanie sprawdzianów, weryfikacja wiedzy) - (45 min., zagadnienie realizowane w ramach zajęć językowych „UPH w Siedlcach – Uniwersytet MAXI”). 9. Zasady zorganizowania nauczania j. obcego osób z trudnościami słuchowymi (45 min., zagadnienie realizowane w ramach zajęć kursu fotograficzno-literackiego „UPH w Siedlcach – Uniwersytet MAXI”). 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kocyła-Łukasiewicz A., Dzieciół-Chlibiuk E., 2017, <i>Zaburzenia przetwarzania słuchowego w terapii</i>, „Conversatoria Linguistica”, nr 11, s. 11-26. 2. Kurkowski Z.M., 2013, <i>Audiogenne uwarunkowania zaburzeń komunikacji językowej</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 		

3. Knychalska-Zbierańska M., 2016, *Zastosowanie systemów wspomagających słyszenie (FM) w rehabilitacji dzieci z zaburzeniami przetwarzania słuchowego*, „Otorynolaryngologia”, 15 (1), s. 1–7.
4. Polewczyk I., 2014, *Dziecko z CAPD (Centralnymi Zaburzeniami Przetwarzania Słuchowego) w szkole – strategie diagnostyczne i terapeutyczne*, [w:] J. Skibska (red.), *Dziecko z wadą słuchu oraz Centralnymi Zaburzeniami Przetwarzania Słuchowego (CAPD). Wybrane problemy*, Kraków: Wydawnictwo Libron, s. 11–24.
5. Przybyła O., Kasica-Bańkowska K., 2012, *Diagnoza różnicowa w centralnych zaburzeniach przetwarzania słuchowego u dzieci i młodzieży*, [w:] M. Michalik, A. Siudak, Z. Orłowska-Popek (red.), *Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji językowej*, Kraków: Collegium Columbinum, s. 203–216.

Literatura dodatkowa:

1. Borowiecka R., 2015, *Dziecko w równowadze – koordynacja i słuch. Program ćwiczeń integracji międzypółkulowej dla dzieci z Zaburzeniami Przetwarzania Słuchowego (APD)*, Warszawa: Centrum Edukacji, Diagnostyki i Terapii.
2. Majak J., Śliwińska-Kowalska M., 2016, *Czy trening muzyczny polepsza wyniki testów wyższych funkcji słuchowych u dorosłych z prawidłowym słuchem?*, „Otorynolaryngologia”, 15 (4), s. 165–172.
3. Skoczylas A., 2012, *Ośrodkowe zaburzenia słuchu – wskazówki diagnostyczne i propozycje terapii*, „Nowa Audiofonologia”, nr 1 (1), s. 11–18.
4. Zaborniak-Sobczak M., Bieñkowska K.I., Senderski A., 2016, *Centralne zaburzenia przetwarzania słuchowego: od teorii do praktyki edukacyjnej. Wybrane problemy*, „Niepełnosprawność. Dyskursy pedagogiki specjalnej”, nr 23, s. 116–132.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Prezentacja studium przypadku, prezentacje multimedialne, praca ze sprzętem terapeutycznym.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach, przygotowanie prezentacji i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) przygotowanie prezentacji,
- c) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	20 godzin
Przygotowanie prezentacji	20 godzin
Samodzielna praca studenta	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Metodologia badań interdyscyplinarnych	
Nazwa w języku angielskim:	Methodology interdisciplinary research	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz	
Założenia i cele przedmiotu:	Zdobycie przez studentów wiedzy o powiązaniu logopedii z innymi naukami: procedury badań logopedycznych oraz innych nauk związanych z logopedią.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student posiada pogłębioną wiedzę na temat metodologii badań z zakresu nauk humanistycznych i społecznych.	K_W01
W02	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu metodologii badań logopedycznych.	K_W04
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi formułować i analizować problemy badawcze z wykorzystaniem wiedzy z zakresu nauk humanistycznych i społecznych.	K_U14
U02	Student potrafi zaplanować i przeprowadzić terapię logopedyczną, wykorzystując wiedzę teoretyczną z zakresu różnych dyscyplin specjalistycznych.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do pracy w zespołach interdyscyplinarnych ze świadomością wieloaspektowych uwarunkowań zaburzeń mowy.	K_K02

K02	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę dokształcania się.	K_K05
Forma i typy zajęć:	wykład (15 godzin)	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza dotycząca procedur postępowania logopedycznego.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Metodologiczne podstawy badań naukowych w poszczególnych dyscyplinach wiedzy: logopedii, pedagogice, socjologii, psychologii. 2. Elementarne zasady, reguły i cele eksploracji naukowej. 3. Znaczenie i funkcje metodologii w procesie budowania teorii naukowej. 4. Rola i znaczenie badań jakościowych i ilościowych w logopedii. 5. Opracowanie i analiza materiału badawczego. 6. Elementarne warunki i zasady poprawności metodologicznej badań własnych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Grabias S., 2011, <i>Logopedia – nauka o biologicznych uwarunkowaniach języka i zachowań językowych</i>, [w:] „Logopedia” tom 39/40, s. 9–34. 2. Grabias S., 2008, <i>Postępowanie logopedyczne. Diagnoza, programowanie terapii, terapia</i>, [w:] „Logopedia”, t. 37, s. 13–27. 3. Grabias S. (red.), 2008, <i>Standardy postępowania logopedycznego</i>, [w:] „Logopedia”, t. 37. 4. Pilch T., Bauman T. (red.), 2001, <i>Zasady badań pedagogicznych. Strategie ilościowe i jakościowe</i>, Warszawa: Wydawnictwo Akademickie „Żak”. 5. Łobocki M., 2011, <i>Metody i techniki badań pedagogicznych</i>, Kraków: Impuls. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Grabias S., 2001, <i>Język w zachowaniach społecznych</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 2. Czaplewska E., Milewski S. (red.), 2012, <i>Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki</i>, Gdańsk: Harmonia. 3. Juszczak S., 2013, <i>Badania jakościowe w naukach społecznych. Szkice metodologiczne</i>, Katowice: Wydawnictwo UŚ. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykłady z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Zaliczenie w formie kolokwium pisemnego.		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to zdanie kolokwium pisemnego:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 0 – 50%: niedostateczny, • 51 – 60%: dostateczny, • 61 – 70%: dostateczny plus, • 71 – 80%: dobry, • 81 – 90%: dobry plus, • 91 – 100%: bardzo dobry. 		

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w konsultacjach	5 godzin
Przygotowanie się do kolokwium	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Komunikacja wspomagająca i alternatywna w praktyce
Nazwa w języku angielskim:		Augmentative and alternative communication in practice
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:		Wydział Nauk Humanistycznych
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy i drugi (zaliczenie w 2.)	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Łukasz Maj
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów wiedzy na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz ich znaczenia w rozwoju osób z zaburzeniami słuchu i mowy lub z utraconą zdolnością komunikacji. Kształcenie umiejętności adekwatnego do potrzeb zastosowania pozawerbalnych metod komunikacji.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą metod diagnostycznych stosowanych w procedurach postępowania logopedycznego.	K_W05
W02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz zasad i zakresu ich stosowania.	K_W03
W03	Student zna zasady skutecznej komunikacji z osobami z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_W11
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi ocenić stopień zaburzenia mowy i języka oraz możliwość korzystania z komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U02
U02	Student potrafi dokonać wyboru metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb i możliwości osób z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_U03, K_U12

U03	Student potrafi organizować postępowanie terapeutyczne z wykorzystaniem metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności.	K_K05
K02	Student jest gotowy do okazywania wsparcia i empatii pacjentom, ich rodzinom i opiekunom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	laboratorium – 30 godzin (15 godzin sem. I, 15 godzin sem. II).	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z zakresu teorii zaburzeń mowy, diagnozy surdologicpedycznej.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia mowy i języka. 2. Komunikacja wspomagająca i alternatywna – definicje i cele. 3. Zasady korzystania z ACC. 4. Metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej. <ol style="list-style-type: none"> a) kryteria wyboru metody dla konkretnego użytkownika, b) inicjowanie metody w zależności od potrzeb komunikacyjnych osób i ich niepełnosprawności. 5. Projektowanie i stosowanie pomocy komunikacyjnych. 6. Planowanie i organizacja terapii. 7. Wykorzystanie sprzętu technicznego do komunikowania i tworzenia pomocy dydaktycznych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bleszyński J. J., 2006, <i>Alternatywne i wspomagające metody komunikacji</i>, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 2. Grycman M., 2009, <i>Sprawdź, jak się porozumiewam. Ocena efektywności porozumiewania się dzieci niemówiących wraz z propozycjami strategii terapeutycznych</i>, Kraków: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 3. Grycman M., 2014, <i>Porozumiewanie się z dziećmi ze złożonymi zaburzeniami komunikacji</i>, Kwidzyn: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 4. Grycman M., Kaczmarek B. B. (red.), 2014, <i>Podręczny słownik terminów AAC (komunikacji wspomagającej i alternatywnej)</i>, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 5. Grycman M., Smyczek A. (red.), 2004, <i>Wiem czego chcę! Doświadczenia polskich terapeutów i użytkowników wspomagających sposobów porozumiewania się</i>, Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 6. Lechowicz A., 2004, <i>Komputerowe wspomaganie komunikacji niewerbalnej dzieci z wieloraką niepełnosprawnością</i>, Warszawa: WSiP. 7. Smyczek A., Bolon B., Bombińska-Domżał A., 2006, <i>Twoje znaki moje słowa i zabawa już gotowa! Program edukacyjny dla rodzin dzieci niemówiących, używających komunikacji wspomagającej</i>, Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 8. Von Tetzchner S., Martinsen H., 2002, <i>Wprowadzenie do wspomagających i alternatywnych sposobów porozumiewania się: nauka znaków oraz używania pomocy komunikacyjnych przez dzieci, młodzież i dorosłych z zaburzeniami rozwojowymi</i>, Warszawa: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 		
Literatura dodatkowa:		

1. Kaczmarek B.L.J., 1993, *Komunikacja niewerbalna czy niejęzykowa*, [w:] „Opuscula Logopedica”, s. 57–63.
2. Kaczmarek B.B. (red.), 2014, *Makaton w rozwoju osób ze złożonymi potrzebami komunikacyjnymi*, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls.
3. Kaczmarek B.B., Wojciechowska A. (red.), 2015, *Autyzm i AAC. Alternatywne i wspomagające sposoby porozumiewania się w edukacji osób z autyzmem*, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Prezentacje multimedialne, ćwiczenia praktyczne, praca indywidualna i grupowa.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: praca zaliczeniowa i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z punktów:

- a) przygotowanie pracy zaliczeniowej,
- b) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godz.
Konsultacje	2 godz.
Samodzielne przygotowanie się do zajęć	18 godz.
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godz.
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Język migowy w praktyce
Nazwa w języku angielskim:	Signlanguage in practice	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy i drugi (zaliczenie w 2.)	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Łukasz Maj
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów wiedzy na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz ich znaczenia w rozwoju osób z zaburzeniami słuchu i mowy lub z utraconą zdolnością komunikacji. Kształcenie umiejętności adekwatnego do potrzeb zastosowania pozawerbalnych metod komunikacji.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą metod diagnostycznych stosowanych w procedurach postępowania logopedycznego.	K_W05
W02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz zasad i zakresu ich stosowania.	K_W03
W03	Student zna zasady skutecznej komunikacji z osobami z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_W11
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi ocenić stopień zaburzenia mowy i języka oraz możliwość korzystania z komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U02
U02	Student potrafi dokonać wyboru metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb i możliwości osób z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_U03, K_U12

U03	Student potrafi organizować postępowanie terapeutyczne z wykorzystaniem metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności.	K_K05
K02	Student jest gotowy do okazywania wsparcia i empatii pacjentom, ich rodzinom i opiekunom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	laboratorium – 30 godzin (15 godzin sem. I, 15 godzin sem. II).	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z zakresu teorii zaburzeń mowy, diagnozy surdologicpedycznej.		
Treści modułu kształcenia:		
8. Zaburzenia mowy i języka. 9. Komunikacja wspomagająca i alternatywna – definicje i cele. 10. Zasady korzystania z ACC. 11. Metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej. c) kryteria wyboru metody dla konkretnego użytkownika, d) inicjowanie metody w zależności od potrzeb komunikacyjnych osób i ich niepełnosprawności. 12. Projektowanie i stosowanie pomocy komunikacyjnych. 13. Planowanie i organizacja terapii. 14. Wykorzystanie sprzętu technicznego do komunikowania i tworzenia pomocy dydaktycznych.		
Literatura podstawowa:		
1. Błeszyński J.J., 2006, <i>Alternatywne i wspomagające metody komunikacji</i> , Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 2. Grycman M., 2009, <i>Sprawdź, jak się porozumiewam. Ocena efektywności porozumiewania się dzieci niemówiących wraz z propozycjami strategii terapeutycznych</i> , Kraków: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 3. Grycman M., 2014, <i>Porozumiewanie się z dziećmi ze złożonymi zaburzeniami komunikacji</i> , Kwidzyn: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 4. Grycman M., Kaczmarek B.B. (red.), 2014, <i>Podręczny słownik terminów AAC (komunikacji wspomagającej i alternatywnej)</i> , Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 5. Grycman M., Smyczek A. (red.), 2004, <i>Wiem czego chcę! Doświadczenia polskich terapeutów i użytkowników wspomagających sposobów porozumiewania się</i> , Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 6. Lechowicz A., 2004, <i>Komputerowe wspomaganie komunikacji niewerbalnej dzieci z wieloraką niepełnosprawnością</i> , Warszawa: WSiP. 7. Smyczek A., Bolon B., Bombińska-Domżał A., 2006, <i>Twoje znaki moje słowa i zabawa już gotowa! Program edukacyjny dla rodzin dzieci niemówiących, używających komunikacji wspomagającej</i> , Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 8. Von Tetzchner S., Martinsen H., 2002, <i>Wprowadzenie do wspomagających i alternatywnych sposobów porozumiewania się: nauka znaków oraz używania pomocy komunikacyjnych przez dzieci, młodzież i dorosłych z zaburzeniami rozwojowymi</i> , Warszawa: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”.		
Literatura dodatkowa:		

1. Kaczmarek B.L.J., 1993, *Komunikacja niewerbalna czy niejęzykowa*, [w:] „Opuscula Logopedica”, s. 57–63.
2. Kaczmarek B.B. (red.), 2014, *Makaton w rozwoju osób ze złożonymi potrzebami komunikacyjnymi*, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls.
3. Kaczmarek B.B., Wojciechowska A. (red.), 2015, *Autyzm i AAC. Alternatywne i wspomagające sposoby porozumiewania się w edukacji osób z autyzmem*, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Prezentacje multimedialne, ćwiczenia praktyczne, praca indywidualna i grupowa.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: praca zaliczeniowa i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z punktów:

- c) przygotowanie pracy zaliczeniowej,
- d) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godz.
Konsultacje	2 godz.
Samodzielne przygotowanie się do zajęć	18 godz.
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godz.
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna śródroczna w placówkach oświatowych kształcenia włączającego
Nazwa w języku angielskim:		Interim psychological and pedagogical professional practice in educational establishments of inclusive education
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Instytut Pedagogiki	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sabina Wieruszewska-Duraj
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Renata Bareja
Założenia i cele przedmiotu:		Celem praktyki jest zapoznanie studentów ze specyfiką pracy w placówkach kształcenia włączającego oraz kształtowanie kompetencji opiekuńczo-wychowawczych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W08	Student zna specyfikę przedszkola, szkoły i inne placówki systemu oświaty kształcenia włączającego, w której jest odbywana praktyka, w szczególności: zadania opiekuńczo-wychowawcze, organizację pracy, zakresy zadań pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz rodzaj prowadzonej dokumentacji i program realizacji doradztwa zawodowego uwzględniający treści wynikające z przepisów dotyczących doradztwa zawodowego.	B.3.W1
S_W11	Student zna zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty kształcenia włączającego i poza nimi.	B.3.W2
S_W05	Student zna podstawowe zagadnienie edukacji włączającej, a także sposoby realizacji zasady inkluzji.	B2.W4; B2.W5; B2.W6
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi zaobserwować funkcjonowanie dziecka, ucznia i nauczyciela w życiu przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty.	B.3.U1
S_U01	Student potrafi dokonać analizy i interpretacji zaobserwowanych lub doświadczonych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych.	B.3.U2

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K07	Student jest gotów do skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i nauczycielami w celu poszerzenia swojej wiedzy.	B.3.K1
Forma i typy zajęć:		praktyka (15 godzin)
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z zakresu pedagogiki i psychologii.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zapoznanie ze specyfiką placówki wychowawczej. 2. Poznanie: zadań opiekuńczo-wychowawczych, sposobu funkcjonowania, organizacji pracy, pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz prowadzonej dokumentacji. 3. Obserwowanie funkcjonowania ucznia i nauczyciela w życiu placówki. 4. Towarzystwo w prowadzonych przez nauczycieli zajęciach opiekuńczo-wychowawczych. 5. Analiza i interpretacja zaobserwowanych albo doświadczanych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych. 6. Prowadzenie dokumentacji praktyki. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kaleta-Witusiak M., Kopik A., Walasek-Jarosz B., 2013, <i>Techniki gromadzenia i analizy wiedzy o uczniu</i>, Kielce. 2. Pankowska D., 2011, <i>Pedagogika dla nauczycieli w praktyce. Materiały metodyczne</i>, Kraków: Oficyna Wydawnicza „Impuls”. 3. Rubacha K., 2008, <i>Metodologia badań nad edukacją</i>, Warszawa: WAIp. 4. Skałbiana B., 2011, <i>Diagnostyka pedagogiczna. Wybrane problemy badawcze i rozwiązania praktyczne</i>, Kraków: Oficyna Wydawnicza „Impuls”. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Cybulska D., 2013, <i>Wykorzystanie metody obserwacji w naukach społecznych</i>, „Obronność – Zeszyty Naukowe Wydziału Zarządzania i Dowodzenia Akademii Obrony Narodowej”, nr 2(6). 2. Perry R., 2000, <i>Teoria i praktyka. Proces stawania się nauczycielem</i>, Warszawa: WSiP. 3. Półturzycki J., 2014, <i>Dydaktyka dla nauczycieli</i>, Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Obserwacja placówek i dzieci oraz działalność praktyczna.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
<p>Efekty będą weryfikowane na podstawie dokumentacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. charakterystyki działań opiekuńczo-wychowawczych w wybranej placówce; 2. obserwacji działań nauczyciela – wychowawcy w wybranej placówce; 3. obserwacji zachowań dziecka w wybranej placówce; 4. opisu prowadzonych zajęć opiekuńczo-wychowawczych; 5. sprawozdania z przebiegu praktyki wraz z interpretacją zaobserwowanych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych. 		
Forma i warunki zaliczenia:		

Za każdy element poddawany weryfikacji student otrzyma 1 pkt.

Warunkiem uzyskania zaliczenia praktyk jest zdobycie przynajmniej 3 pkt.

Kryteria oceny:

- 3 pkt. – ocena 3
- 3,5 pkt. – ocena 3,5
- 4 pkt. – ocena 4
- 4,5 pkt. – ocena 4,5
- 5 pkt. – ocena 5

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Godziny kontaktowe	
Udział w laboratoriach	15 godzin
Samodzielna praca studenta związana z przygotowaniem do dokumentacji na ocenę	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyczne śródroczne warsztaty zawodowe w Studenckiej Poradni Logopedycznej UPH
Nazwa w języku angielskim:		Midterm vocational training in the Students' Speech Therapy Centre
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Marta Krakowiak
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr Adrianna Urban-Rafałek, mgr Agnieszka Duk
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów praktycznego przygotowania do wykonywania zawodu logopedy. Poznanie sposobów i narzędzi do oceny poziomu rozwoju sprawności językowych i komunikacyjnych pacjentów w różnych zaburzeniach mowy. Weryfikacja wiedzy teoretycznej, doskonalenie umiejętności praktycznych w zakresie diagnozowania, programowania i prowadzenia terapii logopedycznej w różnych zaburzeniach mowy.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna uwarunkowania zaburzeń rozwoju sprawności językowych, komunikacyjnych i słuchowych w różnych okresach życia człowieka.	K_W03
W02	Student zna metody i narzędzia diagnostyczno-terapeutyczne stosowane w procedurach postępowania logopedycznego.	K_W05
W03	Student zna objawy, etiologię oraz patomechanizm różnych zaburzeń mowy.	K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dobrać metody i narzędzia diagnostyczne do oceny sprawności językowej, komunikacyjnej i słuchowej w różnych zaburzeniach mowy.	K_U03

U02	Student potrafi programować i poprowadzić terapię logopedyczną dla danego zaburzenia mowy.	K_U05, K_U14
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student wspiera i świadczy pomoc pacjentom z zaburzeniami mowy i ich opiekunom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	praktyka zawodowa logopedyczna (60 godzin) – obserwacje, analizy, planowanie, praktyczne ćwiczenia, ćwiczenia umiejętności dobierania metod i narzędzi diagnostycznych do oceny sprawności językowych i komunikacyjnych	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z gramatyki współczesnego języka polskiego, podsystemów języka, socjolingwistyki, klasyfikacji zaburzeń mowy, rozwoju języka dziecka, wczesnej interwencji logopedycznej, opóźnionego rozwoju mowy oraz medycznych podstaw logopedii.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Analiza metod (obserwacja, wywiad, próby niewystandaryzowane, testy językowe) oraz narzędzi diagnostycznych do oceny sprawności językowych, komunikacyjnych i słuchowych w różnych zaburzeniach mowy. 2. Przeprowadzenie i opracowanie przesiewowego i/lub całościowego badania logopedycznego wybranym narzędziem diagnostycznym lub autorskim. 3. Programowanie terapii logopedycznej w przypadku różnych zaburzeń mowy. 4. Dobór ćwiczeń do danego etapu terapii logopedycznej (ze szczególnym uwzględnieniem opisu celów terapeutycznych). 5. Organizacja (w tym przygotowanie i przeprowadzenie) ćwiczeń logopedycznych – wybrane osoby z zaburzeniami mowy są objęte opieką indywidualną studentów – wsparcie terapii logopedycznej prowadzonej przez logopedę. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Gałkowski T., Jastrzębowska G. (red.), 2003, <i>Logopedia. Pytania i odpowiedzi</i>, t. 2, Opole: Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego. 2. Grabias S., Woźniak T., Panasiuk J. (red.), 2015, <i>Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego</i>, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 3. Narzędzia diagnostyczne, m.in.: <ol style="list-style-type: none"> a) D. Emiluta-Rozya, 2013, <i>Całościowe badanie logopedyczne z materiałem obrazkowym</i>, Warszawa: Wydawnictwo APS; b) I. Gatkowska, 2012, <i>Diagnoza dyzartrii u dorosłych w neurologii klinicznej</i>, Kraków: Wydawnictwo UJ; c) K. Szłapa, I. Tomasik, S. Wrzesiński, 2021, <i>Kwestionariusz diagnostyczny zaburzeń mowy ze szczególnym uwzględnieniem afazji i dysartrii dla młodzieży i dorosłych</i>, Gdańsk: Harmonia; d) W. Łucki, 1995, <i>Zestaw prób do badania procesów poznawczych u pacjentów z uszkodzeniami mózgu</i>, Warszawa: Pracownia Testów Psychologicznych PTP; e) <i>SODA (Skala Oceny Dynamiki Afazji)</i>; f) M. Smoczyńska, E. Haman, A. Maryniak, E. Czaplewska, G. Krajewski, N. Banasik, M. Kochańska, M. Łuniewska, 2020, <i>Test Rozwoju Językowego</i>, Warszawa: Pracownia Testów Psychologicznych PTP; g) U. Mirecka, K. Gustaw, 2006, <i>Skala dyzartrii. Wersja dla dzieci</i>, Wrocław: Wydawnictwo Continuo. 		

Literatura dodatkowa:

1. Gruba J., 2017, *Karty Oceny Logopedycznej Dziecka – KOLD*, Gliwice: Komlogo.
2. Stecko E. (red.), 2017, *Neurologopedyczne studia przypadków*, t. IV i V, Warszawa: Wydawnictwo ES.
3. Cieszyńska-Rożek J., Sobolewski P., Grzesiak-Witek D., 2018, *Zaburzenia mowy w wybranych zespołach uwarunkowanych genetycznie*, Lublin: Wydawnictwo Czelej.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Praktyka studenta odbywa się pod kierunkiem uczelnianego opiekuna praktyk. W jej ramach studenci uczestniczą w obserwacji wybranych form zajęć w SPL. Podczas praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja zajęć logopedycznych, badanie sprawności językowych i komunikacyjnych pacjentów w różnym wieku (badania przesiewowe i pełne, wywiad, narzędzia do badania sprawności językowych i komunikacyjnych dla różnego typu zaburzeń mowy), planowanie terapii logopedycznej, opracowanie zestawu ćwiczeń i pomocy logopedycznych.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/niezaangażowana), ocenę udziału w dyskusjach i analizach (udział/ brak udziału), ocenę zajęć prowadzonych przez studenta oraz ocenę przebiegu badania logopedycznego wybranym narzędziem diagnostycznym w danym zaburzeniu mowy.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: przygotowanie, obserwacja i prowadzenie zajęć logopedycznych, przygotowanie i opracowanie badania logopedycznego wybranym narzędziem diagnostycznym do oceny sprawności językowych i komunikacyjnych pacjenta w danym zaburzeniu mowy, pozytywna opinia uczelnianego opiekuna praktyk.

Poprawy: brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w praktykach

60 godzin

Przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków

15 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

75 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

3 ECTS